

Per Aina Garcia Carbó

Aquest és el Pregó del Llibre, la Crida, el Càntic, l'Himne: anem a fer-li, doncs, lloança.

Cada llibre, amb cada paraula, ens defineix i alhora, ens allibera.

Resulta, que la Literatura compona el calendari de tots els dies, el recordatori de tot allò possible, en la realitat i en el somni; ens mostra camins d'esperança, de goig i de ganes, de lluita, de perseverança i actua, fins i tot, com un mirall, com un reflex, on veus la teua imatge darrere de cada grafia.

I és que ella, si la llegim, sempre està disposta, preparada per acompanyar-nos al camí i guiar-nos; i ens diu tot allò que no sabem on escoltar, a qui preguntar-li: és la cova on tots els silencis es realitzen i allà, tots els galimaties es resolen a plena llum del dia.

Resulta, que els enigmes, al veure'ls escrits, són més fàcils i accessibles des de fora, des de la lectura. I és que en una línia, en una història, podem entendre els camins i passadissos que la conformen i som capaços de pensar, com si analitzéssim una vitrina en un aparador, i de re-formular les frases, d'entendre els *perquè*s, les vies triades per resoldre aquells actes, aquelles cròniques. Des de fora, amb la lectura, som capaços de preguntar-nos si nosaltres faríem el mateix en una situació com aquella que, entre lletres, se'ns dibuixa, se'ns mostra. I és que, gràcies a la Literatura, som conscients i coneixedors del que suposa créixer com a individu i com a poble: perquè ens dona les claus per a la millora, per al progrés.

Així i amb tot, es compona d'una màgia especial, que la fa única a cada moment. I és que és perenne en els records; es queda gravada, enregistrada als pensaments, però alhora, també és caduca, efímera, i un cop l'has deixat enrere, l'has avançat pel carril esquerre, l'has passat de llarg, canvia i fa metamorfosi: es transforma. Màgicament, quan tornes a rellegir-la temps després, anys ençà, és diferent: te n'adones que, malgrat que és el mateix llibre que fa uns anys llegires, que són els

Aina Garcia Carbó

mateixos successos pels que passares, les mateixes lletres, les mateixes línies, res no és igual i tot ho és alhora; pareix que el llibre haja mudat la pell, com les serps, i els records que abans tenies sobre aquell, s'han quedat al camí junt amb les escames, com a símbol vital per recordar-te que un dia, els teus peus ja van xafar aquelles pedres.

Guardonats en els premis Ciutat de Castelló

Jordi Julià, ho mostra tendra i senzillament en un poema, *Els lectors*: què és per a ell la lectura, la literatura, el joc de daus que aquesta composita. El poema, diu així:

*T'apropes per darrere i quan m'abraces
em fas tornar de cop al món que és cert.
[...]*

*Dos mons a imatge l'un de l'altre, oferts
perquè siguin viscuts, que qui llegeix
els fa reals perquè en manté una imatge*

*en el passat fins que s'esborra, es perd
i es converteix en rastre per seguir,
per creure que allí va passar-hi un cérvol.*

[...]

*Si obres aquest llibre al cap dels anys
no llegiràs aquest mateix poema.*

Ara bé, si mirem en lupa darrere la Literatura, veiem fulls en blanc, precipicis muts sense història, buits i silencis no contestats per cap pregunta, i és quan hem de donar les gràcies a totes i tots aquells qui les han escrites, qui els han donat llum, forma, paraula i veu: els i les escriptores.

Avui, 23 d'abril, és el dia que cal retre'ls lloança, que cal reconèixer el seu paper, la seua feina. Els ho devem perquè són ells i elles les qui ens possibiliten les paraules, els qui ens capaciten de triar aquelles que més ens agraden, aquelles que més ens dolent, qui ens donen veu quan no sabem usar la pròpia o quan per contra, necessitem escoltar una altra, una de nova.

Joan Baptista Campos, poeta de Castelló, home i veu del nostre poble, els hi dedica un poema de lloança, i les sentència com a guerreres, com a divulgadores, cavallers i mercenaris de la Literatura, a qui defineix com un monstre, un monstre gegant, pràcticament inabastable. El poema es diu: *La teua sort* i els diu així:

*Pensa que ets afortunat pel fet d'haver nascut
en el cervell del monstre.*

Des d'ací has de treballar i combatre'l.

I amb aquesta certesa, i sota aquesta afirmació, conclou el pregó i es filtra la claredat de la poesia: perquè és la millor manera que té la vida, de mostrar-nos les coses, simple i senzillament, amb un parell de versos.

Moltes gràcies